

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J.T. , proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366,
Škroupova 18, 306 13 Plzeň, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 03. 2016, č.**
j. DSH/2608/16,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 22. 12. 2015, č. j. MMP/311153/15, jímž byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) pro porušení povinnosti uvedené v § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena sankce pokuty ve výši 6.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,-Kč.

V podané žalobě žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí absentuje skutečnost, že správní orgán jednal v nepřítomnosti a tato skutečnost není řádně odůvodněna v souladu se zákonem.

Dále uvedl, že v odůvodnění je uvedeno, že zmocněnec dal souhlas k projednání přestupku v nepřítomnosti. Toto tvrzení se nezakládá na pravdě, neboť zmocněnec dal souhlas k provedení důkazu svědeckou výpovědí a to s ohledem na skutečnost, aby nemařil správní řízení zbytečným prodlužováním provádění důkazů. Proto byl přesvědčen, že pouze tyto dva důkazy, které pořídil správní orgán, budou zaslány k posouzení obviněnému prostřednictvím zmocněnce. V daném případě, tak bylo porušeno právo na spravedlivý proces.

Vyjádření odvolacího orgánu i orgánu I. stupně bylo podle žalobce dosti překvapivé, když takovému postupu a práva na poskytnutí informace z provedeného důkazu svědeckou výpovědí a možností se k tomu vyjádřit je odmítnuta s odůvodněním, že by to správní orgán zbytečně zatěžovalo, což je v rozporu se zákonem. Jisté je to, že žalobce požádal o předložení důkazu v souladu se zásadou hospodárnosti. V této souvislosti žalobce upozornil na ustanovení § 6 odst. 2 správního řádu.

Dále žalobce namítal, že v rozhodnutí absentuje doložka vypraveno dne dle § 71 správního řádu, a že poučení není v souladu se zákonem, jelikož obviněný je obviněný dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) a v ustanovení § 81 téhož zákona je uvedeno, kdo a jak se může proti rozhodnutí odvolat.

Žalobce poukazoval na skutečnost, že součástí odůvodnění, není možné provádět, poučení dle § 94a zákona o silničním provozu, ale absentuje poučení dle ustanovení § 92 zákona o přestupcích. Všechna tato práva obviněného musí být uvedena v poučení a ne v odůvodnění rozhodnutí. S ohledem na to žalobce shledával napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné a nezákonné.

Dále žalobce argumentoval tím, že postupem, který zvolil správní orgán, vystupuje v popředí předjatý formalismus a za všeho jak se k věci postavil i podjatost k celé věci, proto je nutné se zabývat i systémovou podjatostí.

Jeden ze zásadních problémů podle žalobce je výrok zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. V odůvodnění tohoto výroku není uvedeno, jaká motorová vozidla jsou tímto výrokem míněna, neboť motorová vozidla máme různá, kolejová, vodní, zahradní traktory, speciální vozidla, apod. V odůvodnění musí být jasně a srozumitelně řečeno, čeho všeho se to týká, jinak je to podle žalobce problém až trestně právní maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Žalobce upozorňoval na to, že není zřejmé, na jaké území se zákaz činnosti vztahuje, obec s rozšířenou působností má přesně specifikovanou místní působnost zákonem. Zákaz činnosti byl vydán bez odůvodnění a opory v zákoně.

Dále konstatoval, že jestliže stát přispívá na činnost obce s rozšířenou působností a pokuta je příjmem obce, jak je možné, že si správní orgán účtuje navíc odměnu za náklady řízení. Jaké náklady řízení správnímu orgánu vznikly navíc. Nebyl k řízení přijat žádný znalec.

Podle žalobce správní orgán porušil právo žalobce na spravedlivý proces, a to v následujících postupech.

Správní orgán porušil ustanovení § 19 odst. 4, v návaznosti na ustanovení § 20 a ustanovení § 72 správního řádu, když nebylo doručeno rozhodnutí správních orgánů obviněnému. Svě tvrzení opíral o důkaz, že ve spise absentuje dodejka doručení obviněnému, správní orgán v rozporu se zákonem doručoval pouze zmocněnci. Toto tvrzení opíral o analogii judikovanou v oblasti trestního a správního trestání. Upozorňoval i na ustanovení § 130 trestního řádu. V první řadě je povinností doručit (rozsudek, rozhodnutí) tomu koho se to týká a ten, kdo má něco vykonat (obžalovanému, obviněnému, protože ten má vykonat zákaz činnosti, zaplatit pokutu, náklady) a poté též obhájci, zmocněnci.

Správní orgán před vydáním rozhodnutí musí postupovat v souladu s ustanovením § 93 správního řádu, ale správní orgán II. stupně v souladu s tímto ustanovením nepostupoval a před vydáním rozhodnutí, přestože v ustanovení § 36 odst. 4 správního řádu je vyslovena povinnost pro správní orgán a to tak, že musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Toto právo bylo žalobci dle jeho mínění odepřeno a to i zmocněnci. Jako důkaz předkládal, že ve spisové dokumentaci absentuje listinný důkaz o tom, že skutečně bylo toto právo naplněno.

Závěrem žalobce argumentoval tím, že ačkoliv správní orgán byl o skutečnosti, že v plné moci je uvedeno, kromě písemností do vlastních rukou spraven, bylo protiprávně na rozhodnutí II. stupně vyznačeno nabytí právní moci, což je v rozporu se zákonem. Toto rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci, který nebyl oprávněn přijímat doručené písemnosti do vlastních rukou v souladu s ustanovením § 20 správního řádu.

Závěrem žalobce uvedl, že jedním ze zásadních problémů správních orgánů je ta skutečnost, že nemají oporu v zákoně, že mohou jednat jménem republiky jako soudy a vydávat zákaz činnosti, který uplatňují na území celého státu. Jako důkaz předkládal § 124 zákona o silničním provozu, § 64 zákona č. 128/2000 Sb., zákon č. 314/2002 Sb., potažmo zákon o přestupcích. V žádném ustanovení není uvedeno, že obec s rozšířenou působností má celostátní působnost, ale pouze přenesenou uplatňovanou ve svém správním obvodu.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný konstatoval, že první okruh žalobních námitek žalobce v rozsahu 1. - 14. uvedl žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy se žalovaný již k těmto námitkám vyjádřil a dovolil si tímto na své závěry uvedené v napadeném rozhodnutí odkázat. Žalovaný konstatoval, že v napadeném rozhodnutí se k uvedeným námitkám vyjádřil dostatečným a vyčerpávajícím způsobem.

Žalovaný dále konstatoval, že relevantní právní úpravu ve vztahu k rozlišení, které písemnosti lze ve správním řízení doručovat toliko zástupci účastníka a kdy je nutno písemnost doručit i přímo účastníkovi, představuje § 34 správního řádu, podle jehož odst. 2 se „*S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak*“. Ustanovení § 33 a § 34 správního řádu jako celek upravují obecně vztah mezi zástupcem a

zastoupeným, přičemž rozlišují jednotlivé typy a formy zastoupení, jakož i jeho obsah a rozsah. Typické pro tento vztah je, že zástupce jedná sice jménem zastoupeného, avšak důsledky jeho úkonů, které pro zastoupeného činí, plynou vždy zastoupenému. Zástupce tak svými úkony vyvolává vznik práv či povinností zastoupenému. Protože je to právě zástupce, který má hájit práva zastoupeného ve správním řízení, stanoví správní řád zásadu, že i písemnosti, které jsou zastoupenému určeny, jsou doručovány výhradně jeho zástupci a pouze takové doručení má účinky založení běhu lhůt pro účely řízení. Tato zásada je prolomena výjimkou uvedenou právě v citovaném § 34 odst. 2 správního řádu. Toto ustanovení se aplikuje v případě písemností, jimiž je zastoupenému v řízení ukládána nějaká procesní povinnost proto, aby byl smysl či obsah řízení naplněn (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 239/2014 - 39). Takovým typickým úkonem je provedení výsledku účastníka v řízení. Jeho osobní výpověď nemůže totiž poskytnout nikdo jiný, než on sám, a to za předpokladu, je-li jeho osobní účast nutná pro dosažení cíle řízení, tedy pro zjištění skutkového stavu, na němž je konečný výsledek řízení zbudován (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 100/2008-61).

V projednávané věci žalobce namítal, že mu správní orgány nedoručily svá rozhodnutí. Podle žalovaného je k tomu nutno poznamenat, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadené rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, jsou rozhodnutími ve věci samé, kterými řízení končilo, a správní orgány k nim již nepotřebovaly jakoukoliv osobní součinnost žalobce. Z tohoto důvodu žalovaný i správní orgán I. stupně doručovaly svá rozhodnutí toliko zástupci žalobce. Námitku hodnotil žalovaný jako nedůvodnou.

Závěrem žalovaný uvedl, že po projednání věci, před vydáním rozhodnutí, byl písemností ze dne 21. 10. 2015 zmocněnec žalobce pan A.P. vyrozuměn o tom, že má v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, k čemuž mu byla usnesením z téhož dne stanovena lhůta do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto usnesení.

Na základě všech uvedených skutečností s odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného a dále s odkazem na rozhodnutí správního orgánu I. instance, hodnotil žalovaný žalobu za nedůvodnou, a proto navrhoval, aby bylo rozhodnuto tak, že se žaloba zamítá.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k výzvě soudu nevyjádřil.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **neshledal důvodnou.**

K námitce žalobce, že ve výroku napadeného rozhodnutí absentuje skutečnost, že jednal správní orgán v jeho nepřítomnosti a tato skutečnost není řádně odůvodněna, soud uvádí, že správní orgán není povinen do výroku rozhodnutí uvádět, zda jednal či nejednal v přítomnosti obviněného z přestupku. Tuto povinnost mu nezakládá ani § 77 zákona o přestupcích, kde jsou uvedeny náležitosti výroku rozhodnutí. Podle tohoto ustanovení výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Žalobce poukazoval na skutečnost, že zmocněnec nedal souhlas s projednáním přestupku ve své nepřítomnosti. Dal souhlas pouze k provedení důkazu svědeckou výpovědí. K posouzení této námitky ze správního spisu vyplývá, že dne 1. 10. 2015 se zmocněnec žalobce omluvil z ústního jednání na řízeného na den 7. 10. 2015. Důvodem jeho omluvy bylo to, že měl na stejný den nařizeno jednání v Ostravě. Přislíbil, že po jednání v Ostravě zašle potvrzení o jeho konání. Zmocněnec ve svém podání dále uvedl, že dává souhlas, aby byly provedeny výsledky svědků, zakročujících policistů, předloženy důkazy o tom, že policisté mají platné školení k obsluze záznamového zařízení s potvrzením kdo, v jakém rozsahu, pro které zařízení a na jako dobu. Takto provedené důkazy požadoval zaslat, aby se mohl k podkladům vyjádřit. Zmocněnec žalobce důvod své omluvy ničím nedoložil, a to ani v řízení před správním orgánem I. stupně, ani nikdy později.

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednávání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích hovoří o „náležité omluvě“ a ustanovení § 59 správního řádu poté o „bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů“. Obecně náležitou omluvou či bezodkladnou omluvou správnímu orgánu může být i omluva učiněná s určitým odstupem času po události, která měla nastat, jež podle konkrétních okolností splňuje znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu. (viz rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66). V daném případě, kdy zmocněnec žalobce sdělil správnímu orgánu, že se nemůže k projednání přestupku dostavit, resp. že se nemůže zúčastnit ústního jednání, byl povinen toto své tvrzení doložit k tomu, aby mohl správní orgán posoudit, zda byla omluva z jednání učiněna řádně, včas a odůvodněná. V projednávaném případě dal sice žalobce v písemné omluvě pouze souhlas k provedení důkazů v jeho nepřítomnosti a nikoliv k vedení ústního jednání v jeho nepřítomnosti, resp. v nepřítomnosti žalobce, nicméně vzhledem k tomu, že omluva zmocněnce z ústního jednání nebyla řádně doložena, podmínky pro jednání v nepřítomnosti žalobce byly splněny. Správní orgán nepotřeboval souhlas zmocněnce ani žalobce k projednání přestupku bez přítomnosti žalobce.

Dále soud uvádí, že správní orgán I. stupně řádně a přezkoumatelně v prvoinstančním rozhodnutí uvedl (str. 2) důvody, na jejichž základě konal ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, resp. jeho zmocněnce. Správní orgán neuznal omluvu zmocněnce žalobce za řádnou a důvodnou, neboť podle správního orgánu I. stupně nebyla podložena žádnými podklady, které by prokazovaly, o jaké jednání v Ostravě se jedná, u jakého orgánu a v jakém termínu.

Zároveň správní orgán I. stupně poukazoval na skutečnost, že zmocněnec žalobce dal souhlas provedením svědeckých výpovědí, podle správního orgánu tedy i s ústním jednáním v jeho nepřítomnosti. Žalovaný s takovýmto postupem souhlasil (str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí). Konstatoval, že vzhledem k tomu, že se zmocněnec žalobce bezodkladně s uvedením důvodu řádně neomluvil z nařízeného ústního jednání, ač byl řádně předvolán, konal správní orgán I. stupně ústní jednání v jeho nepřítomnosti zcela v souladu se zákonem.

Soud se s postupem správního orgánu ztotožňuje. V daném případě nebylo žádným způsobem porušeno právo na spravedlivý proces, zaručené Ústavou a Listinou základních práv a svobod, jak namítá žalobce.

Žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání, přičemž byl zároveň poučen o tom, že v případě, že se odmítne dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důvodu, lze věc projednat v jeho nepřítomnosti v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Dále byl žalobce poučen ve smyslu § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, o tom, že se může vyjádřit ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, jakož i důkazům o nich a dále, že bude mít možnost před vydáním rozhodnutí se vyjádřit k jeho podkladům. Žalobce byl zároveň vyrozuměn, že možnost vyjádřit se k podkladům řízení bude mít na konci ústního jednání dne 7. 10. 2015. Správní orgán I. stupně dále žalobce vyrozuměl, že dne 7. 10. 2015 bylo provedeno ústní jednání, a že má možnost se seznámit se a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. K čemuž mu byla usnesením ze dne 21. 10. 2015, č. j. MMP/257846/15, poskytnuta lhůta 5 dnů ode dne doručení předmětného usnesení. Žalobce byl zároveň poučen o tom, že po uplynutí této lhůty bude ve věci vydáno rozhodnutí.

Ve vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady řízení ze dne 21. 10. 2015 správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že jeho požadavku na zaslání kopie spisové dokumentace nebude vyhověno, neboť možnost pořizování kopie spisové dokumentace či její části je spojena s právem nahlížet do spisu ve smyslu § 38 správního řádu.

S ohledem na shora uvedené tak žalobce měl možnost se nejen účastnit ústního jednání, být přítomen prováděným důkazům, vyjádřit se k nim a k přestupku, který mu byl kladen za vinu, ale také mu byla dána možnost, aby se seznámil se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, ještě před jeho vydáním. Pokud se žalobce nedostavil na ústní jednání, resp. jeho zmocněnec, a to bez řádné a odůvodněné omluvy a nereagoval na usnesení a vyrozumění ze dne 21. 10. 2015, nemůže jít k tíži správního orgánu, že se tedy neseznámil s podklady řízení, neboť tato možnost mu byla dána. Soud se ztotožnil s názorem správní orgán I. stupně, že nebyl povinen zasílat žalobci kopii správního spisu, neboť právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj kopii patří k právům účastníka řízení a jeho zástupce ve smyslu § 38 správního řádu.

Zároveň soud uvádí, že žalovaný jakožto odvolací správní orgán nepostupoval v rozporu se zákonem, když opětovně nevyzval žalobce k vyjádření a seznámení se s podklady řízení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný rozhodoval na základě skutkového stavu, tak jak byl zjištěn správním orgánem I. stupně a nedoplňoval podklady pro vydání svého rozhodnutí.

K poukazu žalobce na § 6 odst. 2 správního řádu, podle kterého správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatřování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje. V daném případě není zřejmé, že by správní orgán postupoval tak, aby někomu vznikaly zbytečné náklady či dotčenou osobu zatěžoval.

K námitce žalobce, že v rozhodnutí absentuje doložka vypraveno dne ve smyslu § 71 správního řádu, soud uvádí, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které je založeno ve správním spise se tato doložka nachází. Co se týče napadeného rozhodnutí, které je obsaženo ve správním spise, to skutečně neobsahuje otisk razítka vypraveno dne, nicméně to nic nemění na jeho zákonnosti. Navíc tímto nebyl žalobce žádným způsobem zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí mu bylo řádně doručeno a on se proti němu mohl bránit, což také v zákonné lhůtě učinil.

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že poučení napadeného rozhodnutí není v souladu se zákonem. Žalovaný jakožto odvolací správní orgán v poučení o opravném prostředku uvedl, že „*Proti tomuto rozhodnutí o odvolání se nelze dále odvolat (podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů)*“. Soud konstatuje, že takovéto poučení je v souladu se zákonem. Žalobce byl řádně poučen, že není možné proti rozhodnutí podat další odvolání. Navíc to, že nebyl zkrácen na svých právech je zřejmé i z toho, že podal ve smyslu § 65 s.r.s. proti rozhodnutí žalobu, tedy využil svých práv a brojí proti napadenému rozhodnutí dostupnými opravnými prostředky.

Pokud žalobce poukazuje na § 81 zákona o přestupcích, tak k tomu soud uvádí, že předmětné ustanovení směřuje na poučení o opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterém soud shledal taktéž v souladu se zákonem, neboť správní orgán I. stupně žalobce řádně poučili o odvolací lhůtě, počátku běhu této lhůty, o správním orgánu, ke kterému se odvolání podává, jakož i o orgánu, který bude o něm rozhodovat. Poučení správních orgánů obou stupňů splňují požadavky uvedené v § 68 odst. 5 správního řádu.

Žalobce dále argumentoval tím, že součástí odůvodnění není možné provádět poučení podle § 94a zákona o silničním provozu a naopak, že absentuje poučení ve smyslu § 92 zákon o přestupcích. Soud k tomu uvádí, že v prvoinstančním rozhodnutí (str. 8) správní orgán I. stupně skutečně odkazuje na § 94a odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu, dle kterého držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, kterým bylo uloženo v trestním řízení přiměřené omezení spočívající ve zdržení se řízení motorových vozidel nebo kterým bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, v průběhu jehož zkušební doby se držitel řidičského oprávnění zavázal zdržet se řízení motorových vozidel. Řidičský průkaz je povinen odevzdat držitel řidičského průkazu příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí. Žádný právní předpis nezakazuje správnímu orgánu,

aby součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo poučení ve smyslu shora citovaného ustanovení § 94 odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Stejně tak žádný právní předpis nestanovuje, aby součástí odůvodnění nebo poučení byl poukaz na § 92 zákona o silničním provozu. Obligatorní náležitosti odůvodnění a poučení rozhodnutí jsou stanoveny v § 68 odst. 3 a 5, přičemž rozhodnutí správních orgánů obou stupňů dané náležitosti splňují a jsou zcela přezkoumatelná.

K námitce systémové podjatosti soud uvádí, že v daném případě systémovou podjatost neshledal.

Posouzení podjatosti by mělo být nazíráno principem, že nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci a že ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Integrální součástí práva na spravedlivý proces tak, jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, je garance toho, aby ve věci rozhodovala nezávislá a nestranná osoba, ať již soudce či úřední osoba ve správních řízeních. Nestrannost a nezájatost této osoby je jistě jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a jednou z hlavních premis důvěry občanů a jiných subjektů práva v právo a právní stát. Pochybnost o nepodjatosti je proto založena tehdy, jsou-li rozumné a z reality vycházející důvody k domněnce, že zde může existovat nežádoucí vztah, jenž by mohl „zkřivit“ postoj úřední osoby k výkonu jí svěřené pravomoci právní úpravu podjatosti, přesněji řečeno právní úpravu, jež má zajistit, aby se na výkonu pravomoci správních orgánů podílely pouze nepodjaté úřední osoby, lze chápat jako jeden z prostředků k dosažení nestrannosti a striktní zákonnosti rozhodování orgánů veřejné správy. V nyní posuzovaném případě se soud ztotožnil s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, že otázku generální či systémové podjatosti lze nastolit pouze v případech, kdy nastupují oprávněné pochybnosti o nepodjatosti úředních osob, které mohou být při svém rozhodování ovlivňovány nejrozličnějšími způsoby ze strany zaměstnavatele, tedy obce nebo kraje, které jsou současně účastníky řízení. Procesní postup správního orgánu v dané věci opodstatněnost námitky systémové podjatosti nezakládá, neboť k ochraně proti nesprávnému postupu správního orgánu má účastník řízení k dispozici řádné i mimo řádné opravné prostředky.

K tvrzení žalobce, že odůvodnění výroku ukládajícího žalobci zákaz řízení všech motorových vozidel není uvedeno, jaká motorová vozidla jsou tímto výrokem myšlena, soud uvádí, že podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích lze za přestupek uložit sankci zákazu činnosti. Podle § 14 odst. 1 téhož zákona zákaz činnosti lze uložit jen za přestupky uvedené ve zvláštní části tohoto zákona nebo v jiném zákoně a na dobu tam stanovenou, nejdéle na dva roky, a jde-li o činnost, kterou pachatel vykonává v pracovním nebo jiném obdobném poměru, nebo k níž je třeba povolení nebo souhlasu státního orgánu, a spáchal-li pachatel přestupek touto činností nebo v souvislosti s ní. Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je zcela jednoznačně řečeno, že zákaz činnosti se týká všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. S ohledem na shora citovaný § 14 odst. 1 zákona o přestupcích se jedná o všechna vozidla, k jejichž řízení je potřeba řidičské oprávnění, které žalobce v důsledku svého přestupkového jednání pozbyl. Výrok prvoinstančního rozhodnutí je srozumitelný a v souladu se zákonem.

Uložení dané sankce zákazu činnosti je také řádné odůvodněno. Správní orgán I. stupně uvedl ve svém rozhodnutí (str. 7), z čeho vycházel při stanovení druhu a výše uložené sankce, kdy zhodnotil, že za přestupkové jednání žalobce lze v souladu s § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložit zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel.

Pokud žalobce namítá, že není specifikována místní působnost zákazu činnosti, soud konstatuje, že zákaz řízení všech motorových vozidel se týká celého území ČR, neboť rozsah území, na něž se zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel vztahuje, je určen působností zákona o přestupcích. Skutečnost, že žalobce není oprávněn řídit žádné motorové vozidlo ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o přestupcích na celém území ČR, tak vyplývá přímo ze zákona a správní orgán tedy nepochybil, když ve výroku svého rozhodnutí nespecifikoval území, na něž se tento zákaz činnosti vztahuje.

Žalobce dále namítal, že si správní orgán účtoval odměnu za náklady řízení, i když mu žádné náklady nevznikly. V této souvislosti soud poukazuje na § 79 zákona o přestupcích, podle kterého občanovi, který byl uznán vinným z přestupku, jakož i navrhovateli, bylo-li řízení zahájené na jeho návrh zastaveno podle § 76 odst. 1 písm. a), b), c) nebo j), se uloží povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáváním přestupku. Náklady řízení se hradí paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo vnitra České republiky v dohodě s ministerstvem financí České republiky zvláštním právním předpisem. Výše nákladů je poté stanovena vyhláškou č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích. Povinnost uhradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku je tedy dána zákonem. Nemá rozhodné, zda je uložena sankce pokuty příjmem obce ani, že v daném řízení nebyl přijat znalec. Částka ve výši 1.000,-Kč, jakožto náhrada nákladů řízení byla stanovena v souladu se zákonem o přestupcích a vyhláškou č. 231/1996 Sb.

Soud se neztotožnil ani s tvrzením, že správní orgány porušily § 19 odst. 4, § 20 a § 72 správního řádu, když nedoručily svá rozhodnutí žalobci. Žalobce tvrdil, že zmocněnec žalobce byl zmocněn k zastupování žalobce v řízení, kromě doručování písemností určených do vlastních rukou žalobce a tudíž měly být rozhodnutí správních orgánů obou stupňů doručovány přímo žalobci. Ze správního spisu vyplývá, že dne 2. 10. 2015 byla správnímu orgánu doručena plná moc, na jejímž základě žalobce zmocnil A.P. mimo jiné k zastupování ve všech právních věcech, aby vykonával veškeré úkony, přijímal doručované písemnosti, kromě písemností určených do vlastních rukou zmocnitele. Vztah mezi zástupcem a zastoupeným na základě plné moci upravuje § 33 správního řádu. Zástupce svými úkony vyvolává vznik práv a povinností zastoupenému. Písemnosti, které jsou zastoupenému určeny, jsou doručovány výhradně jeho zástupci. Zastoupenému se doručují písemnosti pouze, pokud má v řízení něco vykonat (§ 34 odst. 2 správního řádu). V projednávaném případě správní orgány tak nepochybily, když doručily svá rozhodnutí zmocněnci žalobce, neboť se jednalo o meritorní rozhodnutí, k nimž součinnost žalobce nebyla nezbytná, a nejednalo se o písemnosti, na jejichž základě by měl žalobce ve smyslu § 34 správního řádu něco vykonat.

Na posuzovanou věc se nedá analogicky použít § 130 trestního řádu, jak v žalobě poukazoval žalobce, neboť správní řád nestanovuje povinnost správnímu orgánu zasílat

meritorní rozhodnutí jak obviněnému z přestupku tak jeho zástupci. Ve správním řízení se doručuje, jak již bylo řečeno výše vždy zástupci účastníka řízení a účastníkovi pouze, když má něco vykonat.

Soud přezkoumával zákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo a bylo shledáno, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem a žalovaný se nedopustil žádného pochybení, když aproboval postup a závěry, ke kterým dospěl správní orgán I. stupně.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 31. března 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová